

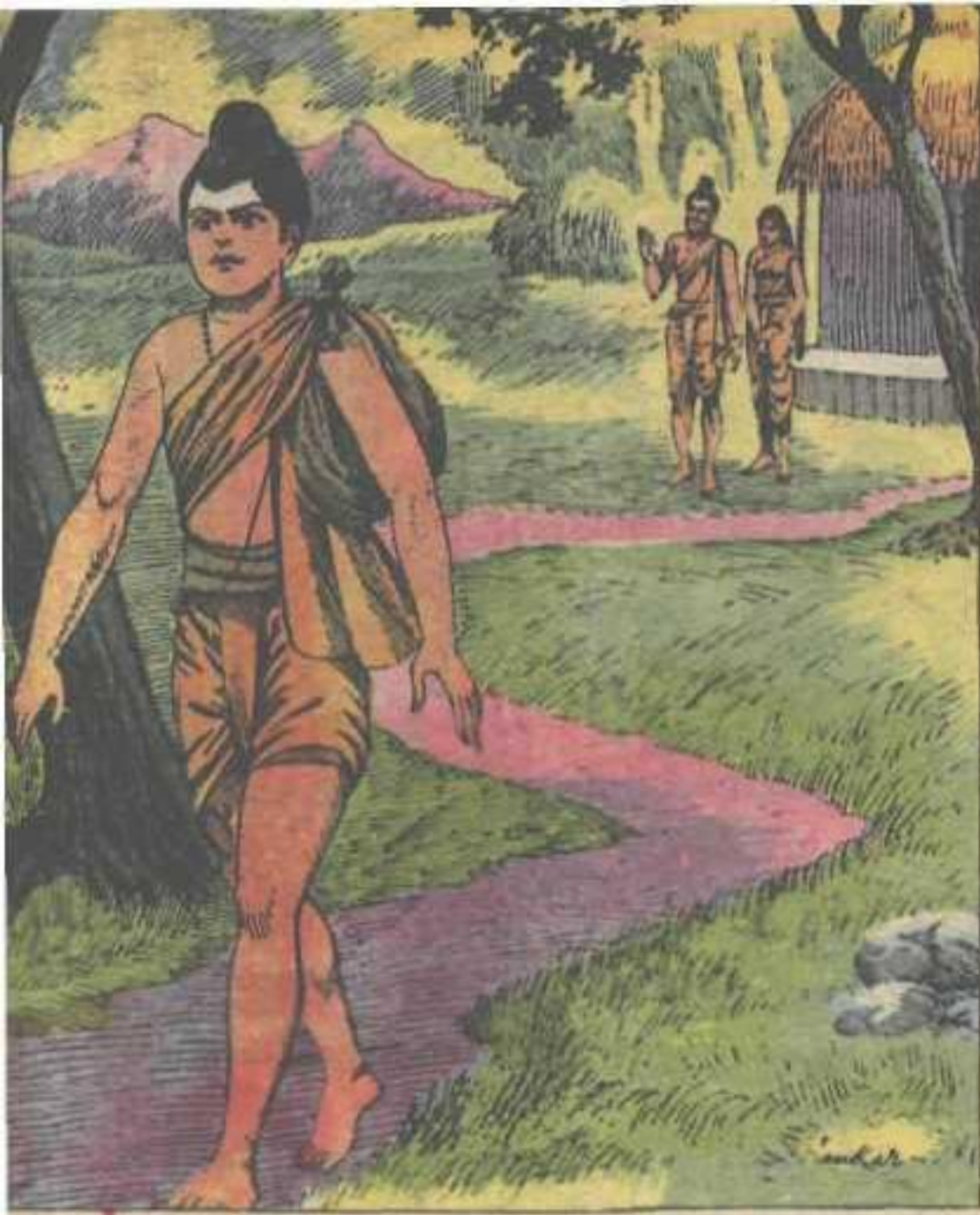
శివలీలలు

మృకండు మహర్షి భృగు సంతతివాడు. అతని భార్య మరుద్వతి. వారికి ఎన్నాళ్లకూ సంతానం కలగకపోగా, నిష్ఠానియమాలతో తపస్సులు చేస్తూ క్షేత్రాలు సేవించు కుంటూ కేదారక్షేత్రానికి వచ్చారు.

ఒకనాడు కేదారేశ్వరుణ్ణి అర్చించి ధ్యానమగుచుండగా, “ఇహ మీరు మీ ఆశ్రమానికి వెళ్ళండి, మీకు పుత్రభాగ్యం కలుగుతుంది!” అని వారికి వినిపించింది. సంతోషంతో వారు ఇంటికి వచ్చి యథా విధిగా గృహస్థాశ్రమ ధర్మాల్ని నిర్వర్తించు తూండగా, కొన్నాళ్ళకు మరుద్వతి మగ శిశువును ప్రసవించింది. అదే సమయంలో అకాశం నుండి వారికి, “ఈ పిల్లవాడు అల్పాయుష్టుడు—పన్నెండేళ్ల ఆయువు!”

అని ఒక దివ్యవాణి వినిపించింది. అది విని వారు అనంద శిఖరాగ్రం నుండి ఒక్కసారిగా దుఃఖసాగరపు లోతుల్లోకి కూలిపోయారు. చివరకు, “అంతా ఆ శివుని లీల, మనం ఏం చేయగలం?” అని తెప్పరిల్లి పనివాడి బోసి నవ్వుల్లో మైమరిచారు.

తరవాత మృకండుడు కుమారుడికి జాతకర్మ జరిపించి, మార్కండేయుడు అని నామకరణం చేశాడు. దినదిన ప్రవర్ధమానుడై మార్కండేయుడు ఉపనయనం అయ్యాక గురుకులానికి వెళ్ళి, గురువులవద్ద విద్యాబుద్ధులన్నీ నేర్చి, పదకొండేళ్ళవాడై తలిదండ్రులవద్దకు వచ్చాడు. బ్రహ్మతేజంతో ముద్దులు మూట

గట్టుతున్న కుమారుణ్ణి చూడగానే వారి గుండెలు తరుక్కుపోయినవి. ఇంకొక్క సంవత్సరమే గడువు! మరుద్వతి కుమారుణ్ణి వదలకుండా కొగలించుకొని కన్నీరు కార్చుతుండేగాని, మార్కండేయుడు ఎంత తరిచి తరిచి అడిగినా అసలు సంగతి చెప్పదు. చివరకు మృకండుడే చెప్పలేక చెప్పలేక కొడుకుతో, అతనికి ఒక యేడాదిలో మృత్యువు ఆసన్నం అవుతూన్నదని విషయమంతా చెప్పాడు.

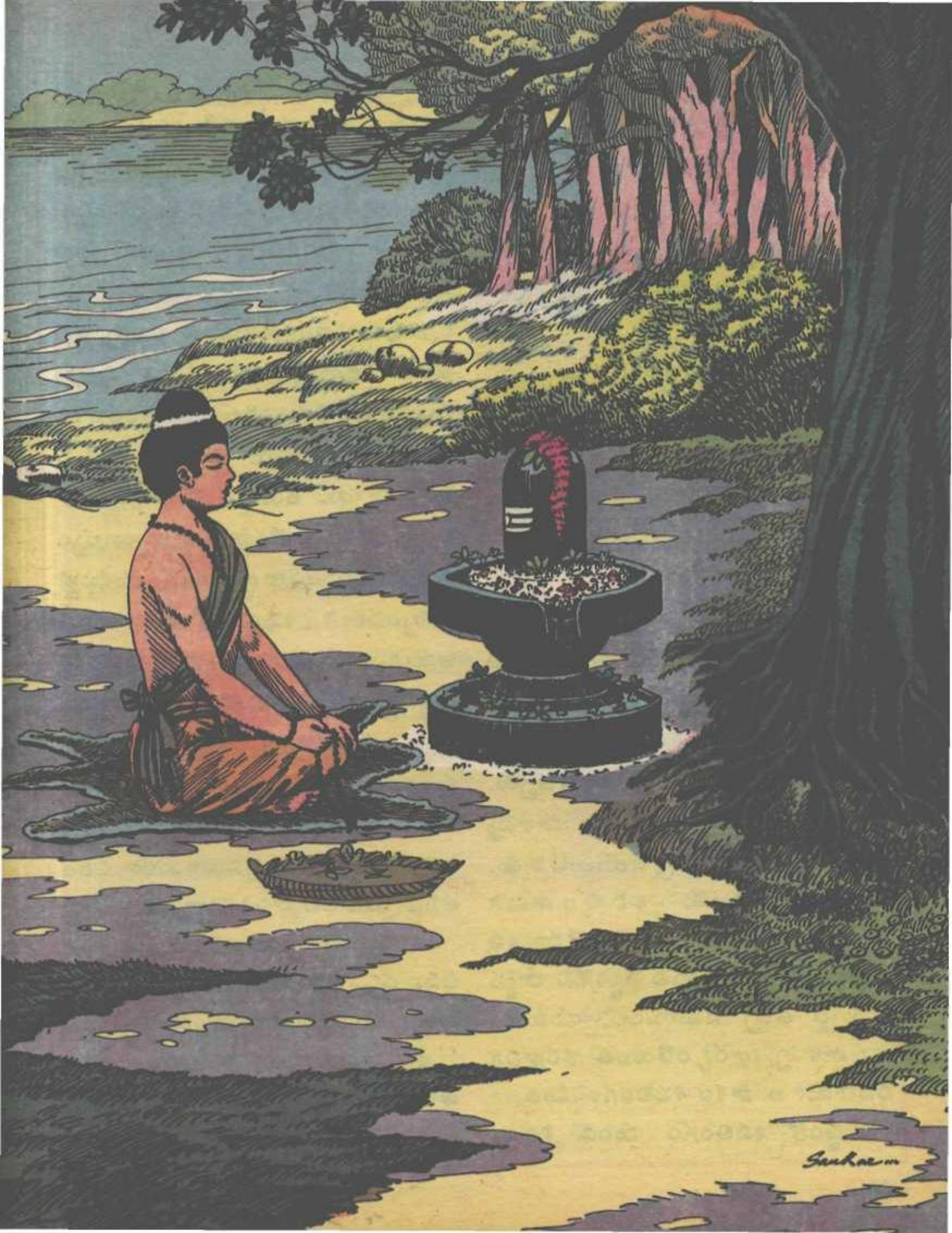
అది విని మార్కండేయుడు ధీర చిత్తంతో అలోచించి, "మీరు నన్ను ఆశీర్వదించండి. ఇప్పుడే నేను తపస్సుకు వెళుతున్నాను. శివానుగ్రహంతో మృత్యు

వును జయించి చిరంజీవినై వస్తాను," అని తలిదండ్రులకు ప్రణమిల్లాడు.

మరుద్వతి మృకండు లిద్దరూ కుమారుణ్ణి కొగలించుకొని 'చిరంజీవ' అని దీవించారు. అదే సమయానికి అక్కడికి నారదమహర్షి వచ్చాడు. మృకండుడు నారదుణ్ణి పూజించి తమ కుమారుడి గురించి అంతా చెప్పాడు. నారదుడు మార్కండేయుడి దృఢ సంకల్పాన్ని మెచ్చుకుని, "నాయనా! మార్కండేయా! నువ్వు తిన్నగా గౌతమీతీరానికి వెళ్ళు. అక్కడ పంచాక్షరీ మంత్రంతో శివుణ్ణి దీక్షతో అర్పించు, నీకు జయమౌతుంది!" అని దీవించి వెళ్ళాడు.

మార్కండేయుడు గౌతమీతీరాన్ని చేరుకొని సైకతలింగాన్ని ప్రతిష్ఠించి, "చంద్రశేఖరా! నీవే నన్ను రక్షించు! నీ పాదాలను ఆశ్రయించిన నన్ను యముడు ఏం చేయగలడు?" అంటూ దీక్షతో తపస్సు సాగించాడు.

లోకాలన్నీ తిరుగుతూ నారదుడు యముడి దగ్గిరికి పోయి, "మృత్యువును తప్పించుకోడానికి మార్కండేయుడనే ముని బాలకుడు తపస్సు చేస్తున్నాడు. ఇహ నీ బలాబలా లెలాంటివో తెలే సమయం వచ్చింది!" అంటూ చల్లగా చెప్పిపోయాడు.

మార్కండేయుడి ఆయువు పూర్తి కావస్తున్నది. యముడు మార్కండేయుడి ప్రాణాలు తోడితెమ్మని తన దూతలను పంపాడు. యమకింకరులు మార్కండేయుణ్ణి సమీపించలేక తిరిగి వచ్చారు. అప్పుడు యముడే దండాన్ని, పాశాన్ని ధరించి ఎనుబోతు నెక్కి బయలుదేరాడు.

మార్కండేయుడు శివలింగానికి తలను ఆనించి రెండు చేతులతోనూ శివలింగాన్ని గట్టిగా బిగించి పట్టుకొని ధ్యాన మగు్నడై ఉన్న సమయంలో, యముడు కాలపాశాన్ని మార్కండేయుడి కంఠానికి విసిరాడు. ఆ పాశం శివలింగం మీదుగా పడిపడ్డంతో శివలింగం నుండి శివుడు

ప్రళయరుద్రుడై తెరుచుకొన్న త్రినేత్రంతో ఆవిర్భవించి, యముడిపై త్రిశూలాన్ని గురి పెట్టేసరికే యముడు భయంతో గజగజ లాడిపోతూ చేతులెత్తి జోడిస్తూ, "హరహరా! రక్షించు!" అంటూ కూలి పోయాడు.

శివుడు మార్కండేయుడి తలపై తన అభయ హస్తాన్ని ఉంచి, "వత్సా! నీకు మృత్యువు లేదు. కల్ప కల్పాంతరాలు చూస్తూ చిరంజీవిగా ఉంటావు!" అని వరమిచ్చాడు. తరువాత దేవతలంతా వచ్చి, యముడు లేకపోతే చాలా యిబ్బందులు వచ్చి పడతాయి గనక యముణ్ణి మన్నించమని శివుణ్ణి కోరారు. శివుడి అనుగ్రహంతో యముడు మళ్ళీ పునర్జన్మ ఎత్తినట్లుగా లేచి తన లోకానికి వెళ్ళాడు.

ఆ సమయానికే కుమారుణ్ణి వెతుక్కుంటూ వచ్చిన మరుద్వతి మృకండులు, శివానుగ్రహం పొందిన మార్కండేయుణ్ణి చూసి, శివలీలలను కొనియాడుతూ చిరంజీవితో తమ నివాసానికి వెళ్ళారు.

మార్కండేయుడు బహుకాలం జీవించినవాడు. కాని అతనికి కన్న ఎక్కువ కాలం జీవించిన వాళ్ళున్నారు.

ఇంద్రద్యుమ్నుడు అనే రాజు బతికి ఉండగా గొప్ప యశస్సు సంపాదించి, అది నిలిచినంత కాలమూ స్వర్గసుఖాలు

అనుభవించాడు. తరవాత స్వర్గంలో
వాళ్ళు, "భూలోకంలో నిన్ను తలుచు
కునే వాళ్ళెవరూ లేరు. అందుచేత నీకు
స్వర్గంలో స్థానం లేదు. భూమికి తిరిగి
వెళ్ళు," అన్నారు.

ఇంద్రద్యుమ్నుడు భూలోకానికి తిరిగి
వచ్చి, తన పేరు విన్నవారి కోసం వెతు
కుతూ మార్కండేయుడి వద్దకు వచ్చాడు.

"నేను నిన్ను ఎరగను. కాని నాకంటే
పెద్దవాడు ప్రావారకర్ణుడు అనేవాడు
(గుడ్లగూబ) ఉన్నాడు. వాణ్ణి అడుగు,"
అన్నాడు, మార్కండేయుడు. ఇద్దరూ
కలిసి ప్రావారకర్ణుడి వద్దకు వెళ్ళారు.

"నేను నిన్ను ఎరగను. కాని నాకన్న
పెద్దవాడు నాళికజంఘు డున్నాడు
అతన్ని అడుగుదాం," అన్నాడు ప్రావార
కర్ణుడు.

నాళికజంఘుడు కూడా ఇంద్రద్యు
మ్నుణ్ణి ఎరగడు. అతను వారిని వెంట
బెట్టుకుని, తనకన్న వయసు గల అకూపా
రుడు అనే తాబేలు వద్దకు వెళ్ళాడు.

అకూపారుడు ఇంద్రద్యుమ్నుణ్ణి చూసి,
"నేను నిన్ను ఎరుగుదును. నేనుంటున్న
ఈ కొలను ఎలా వచ్చింది? నువ్వు అనేక
యజ్ఞాలు చేసి గోవులను దాన మియ్యగా,
ఆ గోవులు తొక్కటం చేత ఏర్పడింది,"
అన్నాడు.

అప్పుడు దేవదూతలు, ఇంద్రద్యు
మ్నుడి కీర్తి ఇంకా భూలోకంలో మిగిలి
ఉన్నదని చెప్పి, అతన్ని స్వర్గానికి తీసుకు
పోయారు.

భీమావతి అనే ఊళ్ళో శివభక్తుడైన
సోమయాజి ఒకడు ఉండేవాడు. ఆయ
నకు సిద్ధరాముడు అని ఒక కొడుకు కలి
గాడు. ఆ కుర్రవాడి ఏడవ ఏట సోమ
యాజి మరణించాడు. తండ్రి లేని ఆ
ఏక పుత్రుణ్ణి తల్లి ఎంతో శ్రద్ధగా
పెంచుతూ వచ్చింది.

దీపావళి ఇంకా కొన్ని రోజులుండనగా
ఒకనాడు రాముడు, తన ఈడు కుర్ర
వాళ్ళతోబాటు, సమిధలూ, అకులూ

తీసుకురావటానికి వనానికి వెళ్ళాడు. అక్కడ పిల్లలందరూ ఒక మర్రిచెట్టు కింద కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకోసాగారు.

“వచ్చే దీపావళికి మా అక్కనూ, బావనూ తెస్తాం. పండగకు మా ఇంట్లో అప్పాలు చేసుకుంటాం. మా అక్కకూ, బావకూ చక్కటి బట్టలు పెడతాం,” ఈ విధంగా కుర్రవాళ్ళందరూ చెప్పుకుంటున్నారు.

ఆ మాటలు విని రాముడు, “నేను కూడా పండగకు మా అక్కనూ, బావనూ తెస్తాను. మా ఇంట్లో పాయసం వండుకుంటాం. మా అక్కకూ, బావకూ సన్నని బట్టలు పెడతాం,” అన్నాడు.

ఈ మాటలకు పిల్లలందరూ వెటకారంగా నవ్వి, “నీకు మొదలు అక్కే లేదుగదా, బావ ఎలా ఉంటాడురా? మా దగ్గరే దంభాలు పలుకుతున్నావా? చెప్పు, నీ అక్క ఎవరు? పేరేమిటి? మీ బావ పేరేమిటి? ఆయన ఎక్కడ ఉంటాడు? ఏం చేస్తాడు? ఏం చదువుకున్నాడు?

వాళ్ళ కెంతమంది పిల్లలు?” అని నిద్ర రాముడి మీద ప్రశ్నల వర్షం కురిపించారు.

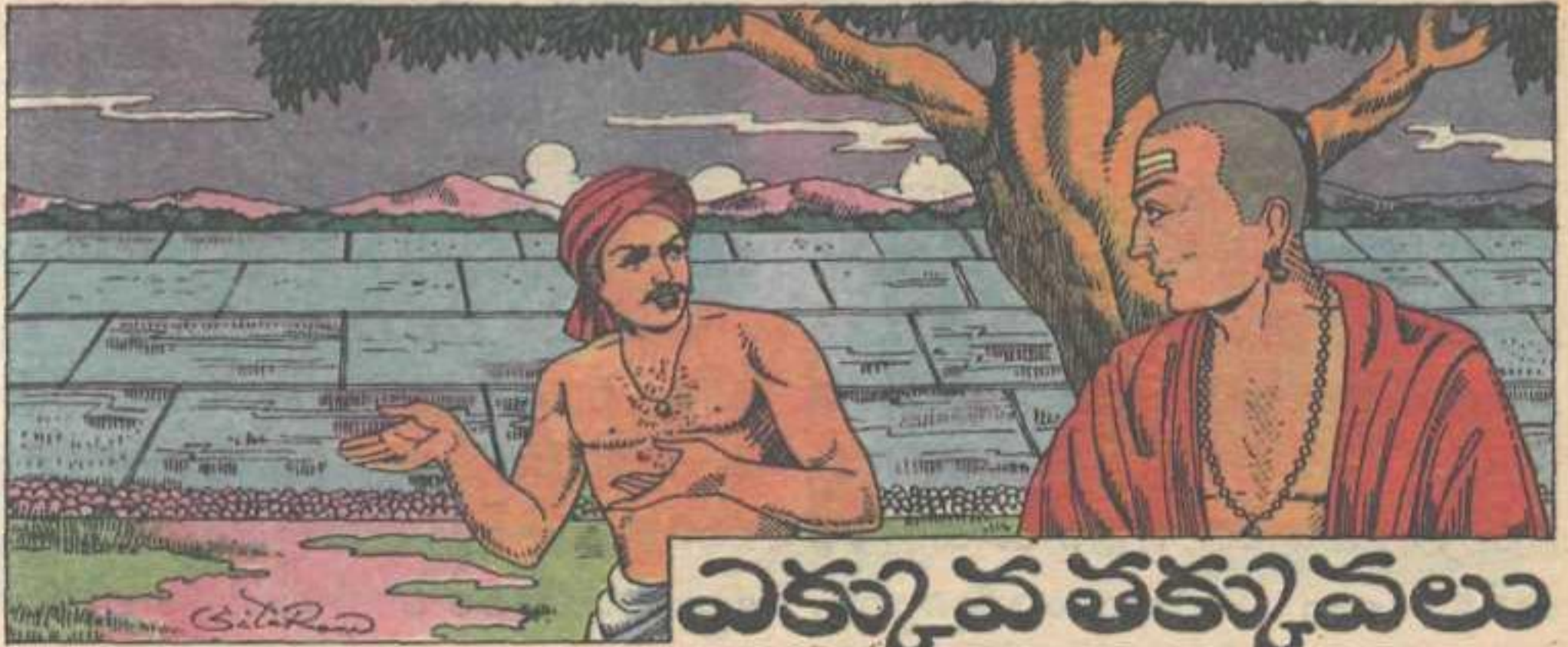
వాళ్ళ ప్రశ్నలకు సమాధానం చెప్పలేక, అపమానంతో ఏడుస్తూ రాముడు ఇంటికి తిరిగి వచ్చాడు.

కొడుకు ఏడుస్తూ రావటం చూసి తల్లి వాణ్ణి దగ్గిరికి తీసి, కన్నీరు తుడుస్తూ, “ఏం, నాయనా? పడ్డావా? దెబ్బ తగిలిందా? ఎవరన్నా కొట్టారా? ఏం జరిగింది?” అని అడిగింది.

రాముడు తల్లికి తన తోటిపిల్లలు చేసిన ఎగతాళి గురించి చెప్పాడు.

అంతా విని తల్లి, “వాళ్ళ మాటల కేంరా? మీ అక్క పేరు భ్రమరాంబ. మీ బావ మల్లన్న. వాళ్ళు శ్రీశైలపర్వతం మీద ఉంటారు. వాళ్ళు అష్ట ఐశ్వర్యాలు గలవాళ్ళు. గణపతి, కుమారస్వామి అని వారికి కొడుకు లున్నారు. లోకాలన్నీ మీ బావ చెప్పినట్టు నడుచుకుంటాయి. నీ బావ లాటి బావ ప్రపంచంలో ఎవరికి లేదురా!” అన్నది.

ఎక్కువ తక్కువలు

లోకంలో ఎవరు ఎక్కువ? అని ఒకప్పుడు వేదాంతికి, రైతుకూ మధ్య వాదం పడింది.

“ఎన్నాళ్ళు చూసినా కలుపు తీయటం, దుక్కి దున్నటం, నూర్చటం—ఇదే పనిగా వున్నదే నీకు. భూమిలో కలుపే కాదు, నీ మనసులోని కలుపు కూడా తీసి వేయాలి బిడ్డా! లేకుంటే ఆ చెట్టుకూ, నీకూ తేడా ఏముంది?” అన్నాడు వేదాంతి.

అందుకు రైతు, “అయ్యా, వేదాంతి గారూ, మీకంటే సంఘానికి నేనే ఎక్కువ ఉపకారిననే సంగతి మీకు తెలియదు కాబోలు. మీరు బోధించే వేదాంతం లేక పోయినా లోకం జీవించగలదు. నేను పండించే ధాన్యాలు లేకుంటే మీరు నిమిషం కూడా నిలువలేరు సుమండీ!” అన్నాడు.

వేదాంతి ఆలోచనలో పడ్డాడు. అప్పుడు రైతు “ఆలోచన ఎందుకు? ఒక చిన్న కథ చెబుతా వినండి: ఇలాగే ఒకప్పుడు ఒక రాయికి, మట్టి బురదకి వివాదం వచ్చింది. ‘నేను చూడు. ఎంత బలంగా, శుభ్రంగా, ముచ్చటగా వున్నానో’, అని గర్వంతో అన్నది రాయి. అలా అని ఊరుకోక, ‘ఛీ!, నువ్వేమిటి, ముట్టుకుంటే పిసపిస లాడిపోతావు. నిన్ను తొక్కితే మానవులు అసహ్యించుకుంటారు. కాళ్ళు కడుక్కొనే దాకా వాళ్ళకు తోచనే తోచదు’ అంటూ హేళన కూడా చేసింది.

గర్వి అయిన రాయి ఇలా అనగానే మట్టిబురదకు పొరుషం వచ్చింది: ‘ఓ పాషాణమా! చూడటానికి నేను అసహ్యంగానే ఉండవచ్చు. ఐతే, మానవుడి ప్రాణాలను నిలబెట్టే పంటలకు జీవం

పోసేది ఎవరో తెలుసా? నేనే' అని తెగేసి జవాబు చెప్పింది," అన్నాడు రైతు.

రైతు చెప్పిన ఈ కథకు వేదాంతి, "ఓయి పెద్దమనిషీ! మట్టిబురద చెప్పిన జవాబు కాదనలేము. కాని, రెండో పక్షం కూడా ఆలోచించాలి. బురద సాయంతో పంటలు పండుతూ వుంటే—గొప్ప గొప్ప భవనాలు, గుడులూ, గోపురాలూ నిర్మించడానికి శిలలు వినియోగమవుతున్నాయి. కనుక, దేని ఉపయోగం దానిది. రెండూ లోకానికి అవసరమే," అని వాదించాడు.

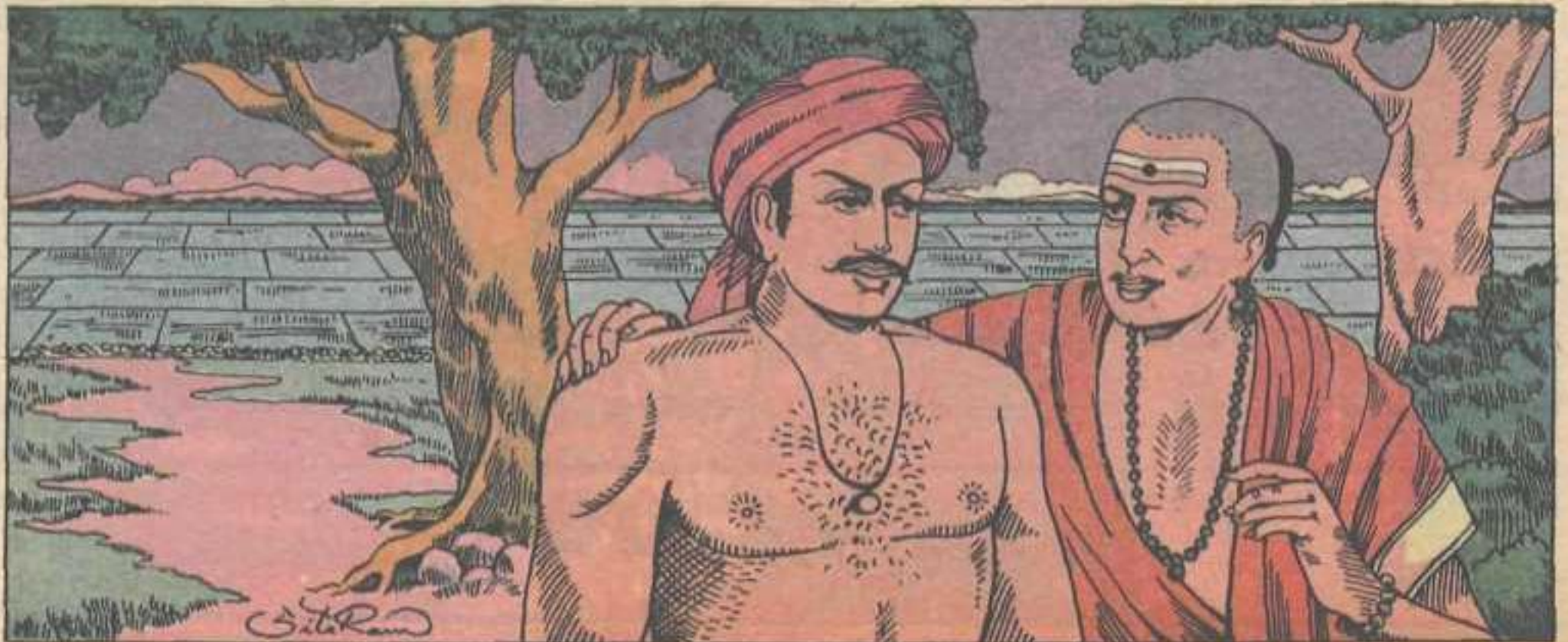
ఆ మీదట, "సరే. దారికి వస్తున్నారు మీరు. ప్రతి మనిషి ఉపయోగమూ, ప్రతి వస్తువు ఉపయోగమూ ప్రపంచానికి ఉన్నదని ఒప్పుకొంటున్నారుకదా. విన్నారో లేదో, మరొక చిన్న కథ చెప్పనివ్వండి. విని తరువాత మీ అభిప్రాయం చెబుదురు 'గాని,' అంటూ, ఇలా చెప్పాడు రైతు:

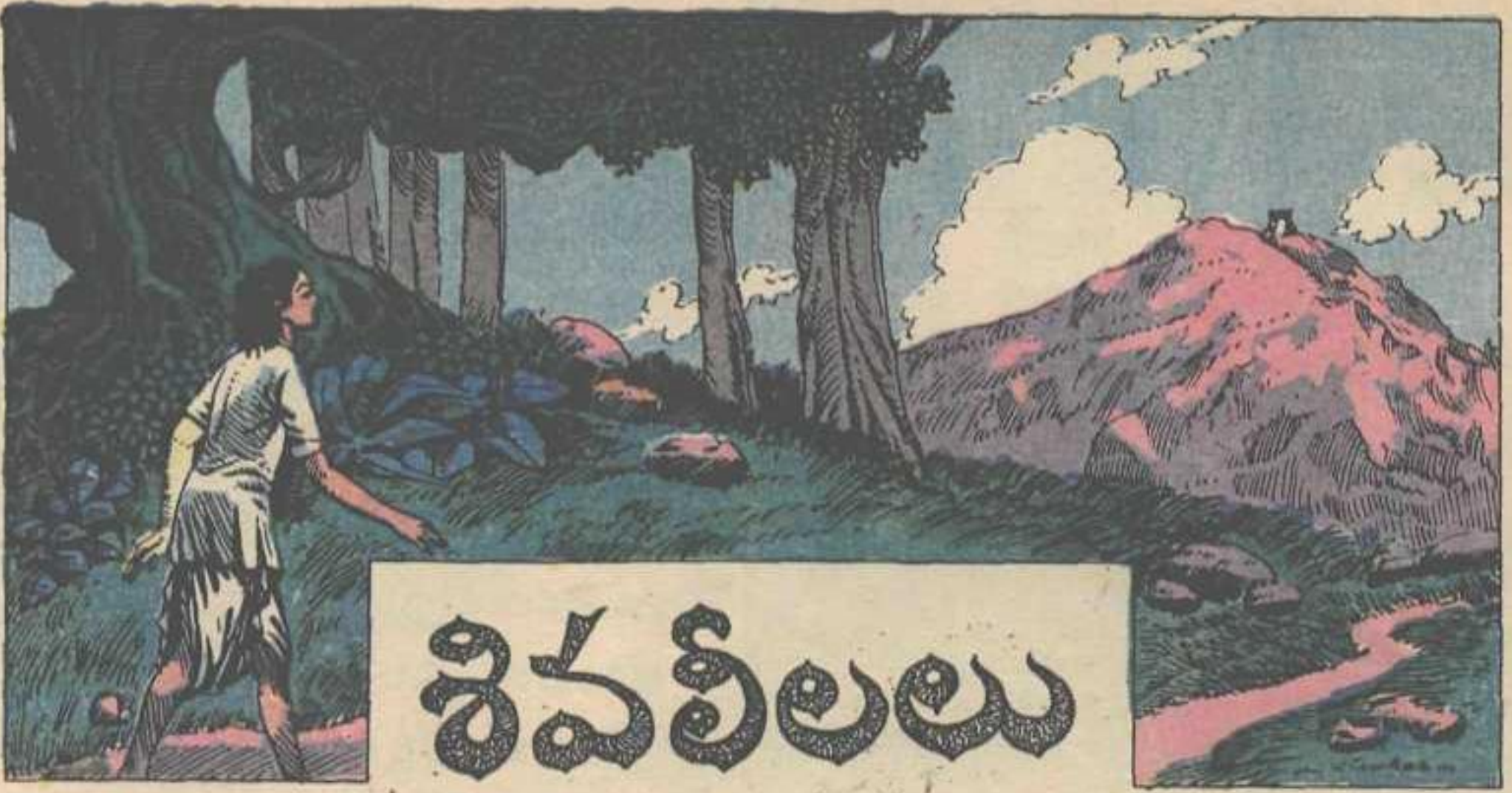
"ఒక అడవిలో ఒక మురిచెట్టూ, ఒక టేకుచెట్టూ ఉండేవి. ఒకప్పుడు మురిచెట్టు టేకుచెట్టుతో 'నేను లక్షలాది జీవు

లకు నీడనిస్తాను. చేటలంతేసి ఆకులున్న వన్న మాటేగాని, నీవల్ల కొంచెమైనా మానవునికి ఉపకారం లేదుకదా!' అని దెప్పిపొడిచింది.

అందుకు టేకుచెట్టు 'గర్వించిన ఓ ముర్రీ! నీ అహంభావం కట్టిపెట్టు. నీవు ఏపాటి? నీవు ఇచ్చే నీడ ఏపాటి? నా కలపతో మానవులు శాశ్వతమైన ఇళ్ళు కట్టుకుని తరతరాలా హాయిగా కాలక్షేపం చేస్తారు', అంటూ తల వంచుకునేటట్టు మురికి జవాబిచ్చింది."

రైతు ఈ కథ చెప్పగానే, వేదాంతి వాడిని ఆదరించి చేరదీసుకున్నాడు. "అబ్బాయీ! ఐతే యిప్పుడు నువ్వు శరీరానికి నీడనిచ్చే మురిచెట్టువి; నేను మనసుకు శాంతి నిచ్చే టేకుచెట్టును. పంటకు జీవాన్నిచ్చే మట్టివి నువ్వు; మనసుకి రక్షణనిచ్చే శిలను నేను. తెలిసిందా? ఒకరు ఎక్కువ, ఒకరు తక్కువ అనేది లేదు. లోకానికి మనిద్దరమూ అవసరమే" అని చక్కగా ప్రబోధం చేశాడు.

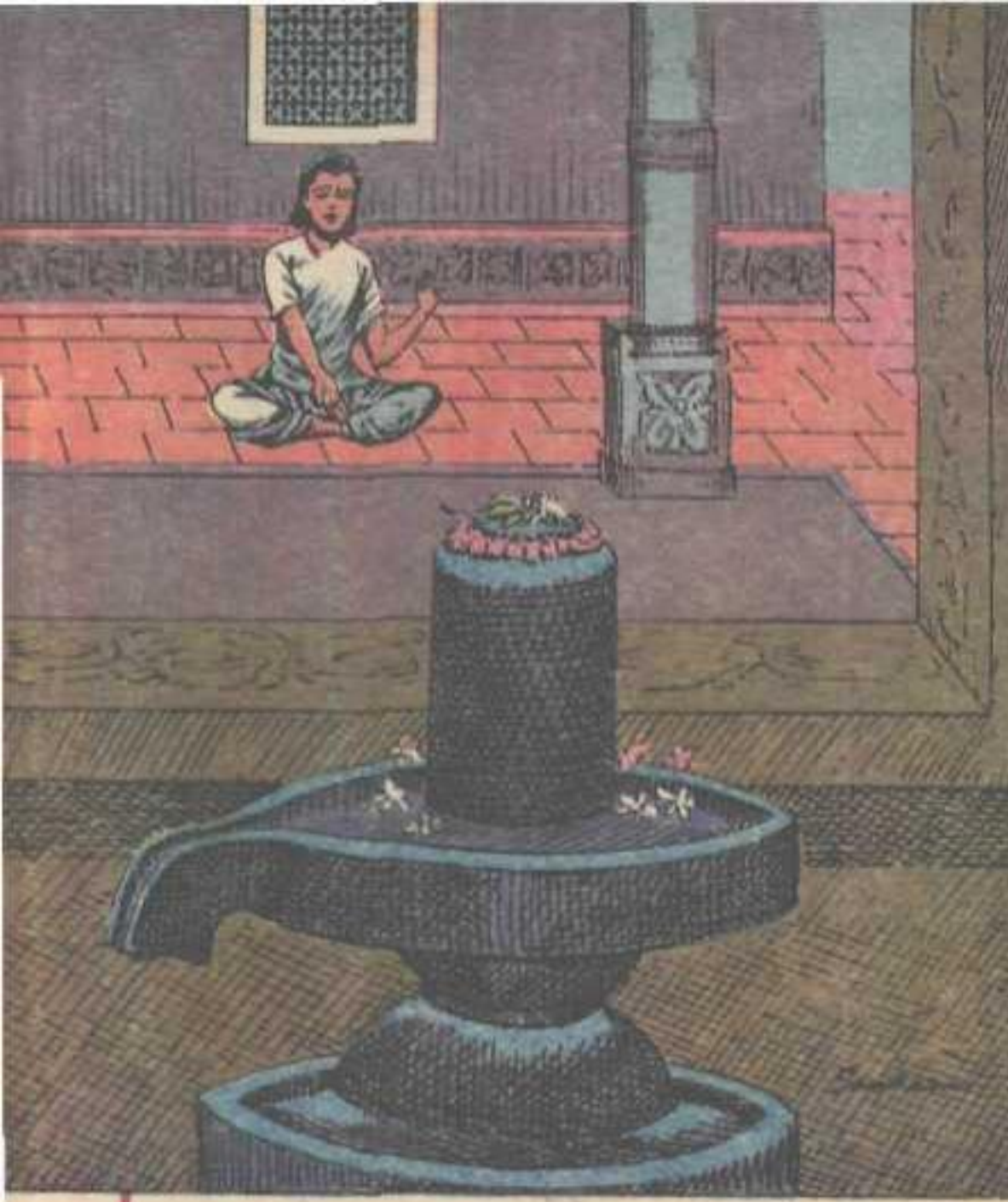
శివశీలలు

తల్లి మాటలు విని నిద్రరాముడు పొంగి పోయి, "అయితే వచ్చే దీపావళికి వాళ్లను తీసుకొద్దా మమ్మా. అందరి అక్కలూ, బావలూ పండగకు వస్తున్నారు. మనం నా అక్కనూ, బావనూ ఎప్పుడూ తీసుకు రాలేదు," అన్నాడు.

"నాయనా, మీ తండ్రి పోయాక వాళ్లను ఎవరు పిలుచుకు వస్తారు? నువ్వేమో పసివాడివి. దారి అంతా అరణ్యం. అందులో సింహాలూ, పెద్ద పులులూ, ఎలుగుబంట్లూ, నాగుపాములూనూ; కాక పోయినా మీ బావ వంటి ఐశ్వర్యవంతుడు మన పేద ఇంటికి ఎందుకు వస్తాడు? ఆయన ఒంటరిగా రాడాయె; పెద్ద పరి వారంతో వస్తాడు. ఒక పూట తింటే

ఇంకో పూట తినలేని మనం వారి కందరికీ ఎలా తిండి పెట్టగలం? నువ్వు పెద్దవాడివై, సంపాదించేటప్పుడు మీ అక్కనూ, బావనూ తీసుకొద్దువుగాని!" అన్నది తల్లి రాముడితో.

రాముడు అప్పటి కేమీ అనక, మర్నాడు తూర్పు తెల్లవారక ముందే లేచి, తల్లికి చెప్పకుండా ఇంటి నుంచి బయలుదేరి, కనిపించిన వారి నందరినీ శ్రీశైలానికి దారి అడుగుతూ, క్రూరమృగాలను లక్ష్య పెట్టక అరణ్యాల గుండా నడిచి చివరకు శ్రీశైలం చేరాడు. అక్కడ ఎన్నో తీర్థాలూ, ఆలయాలూ ఉన్నాయి. రాముడు తన అక్క, బావల కోసం అంతటా చెడతిరి గాడు. "మల్లికార్జునుడు ఎక్కడ

ఉంటాడు?" అని ఎవరినో అడిగితే, వాళ్ళు రాముడికి దేవాలయం చూపారు. అందులోకి వెళ్ళి చూస్తే లింగం తప్ప ఏమీ లేదు.

అప్పటికే రాముడు చాలా అలిసిపోయి ఉన్నాడు. వాడు ఆ లింగానికి ఎదురుగా కూర్చుని, "బావా, నిన్నూ అక్కనూ దీపావళికి తీసుకుపోదామని, ఎవరితోనూ చెప్పకుండా బయలుదేరి వచ్చాను. మా ఊళ్ళో అందరి అక్కలూ, బావలూ పండగకు వస్తున్నారు. మా అమ్మ మీ ఇద్దరినీ చూడటానికి వెయ్యి కళ్ళతో ఎదురు చూస్తున్నది. ఇన్నాళ్ళూ పిలవలేదని అలిగి, కనబడకుండా ఉన్నావా? నువ్వు

ఎంత ధనికుడవైతే మాత్రం బంధుత్వం పోతుందా? మేము పేదవాళ్ళ మనుకోక మా ఇంటికి రా. నిన్ను తీసుకుపోకుండా నేను తిరిగిపోను," అన్నాడు.

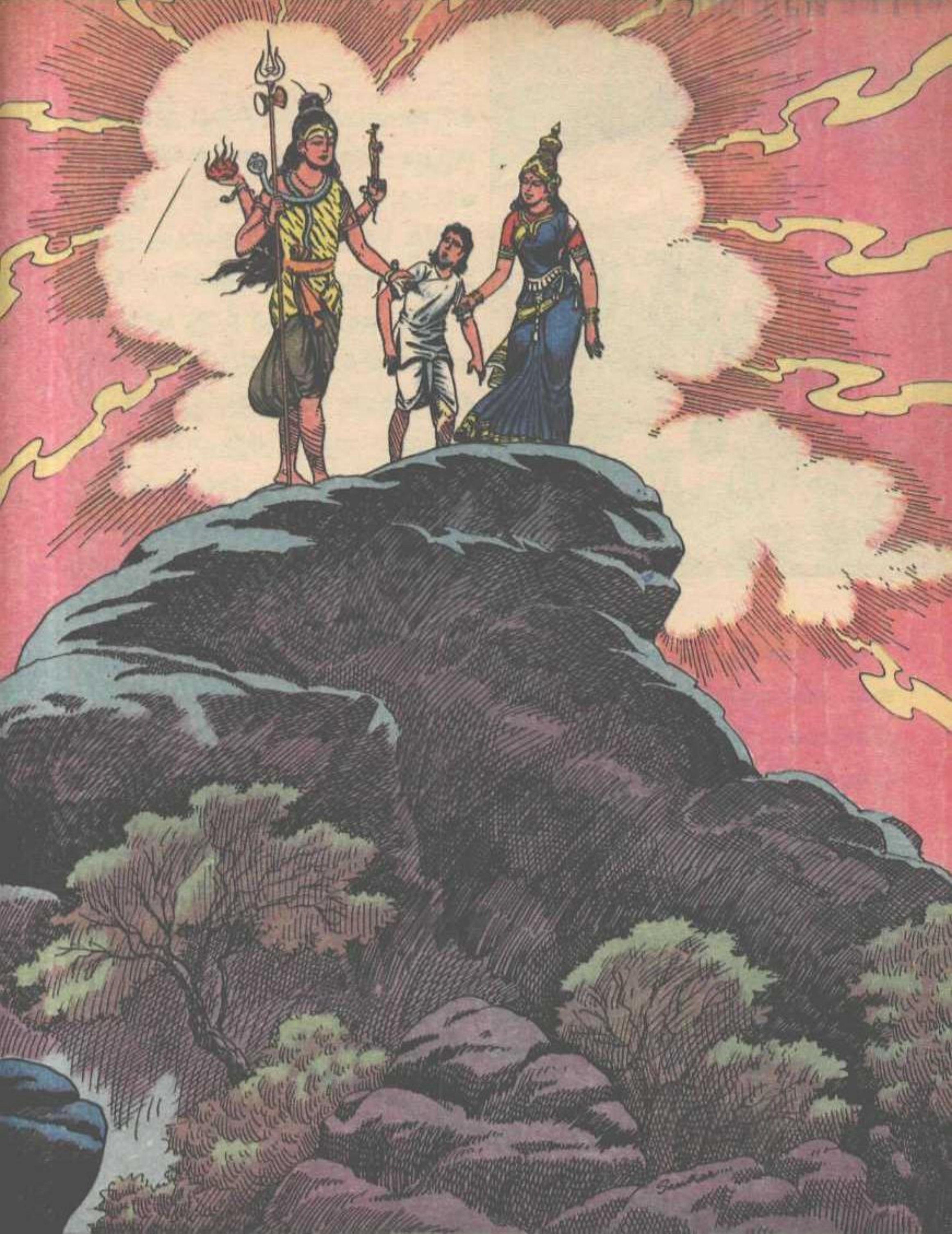
రాముడి వేడుకోలు అరణ్యరోదన మయింది. వాడు తన అక్కను కూడా ఇదే విధంగా బతిమాలుకున్నాడు. కాని లాభం లేకపోయింది.

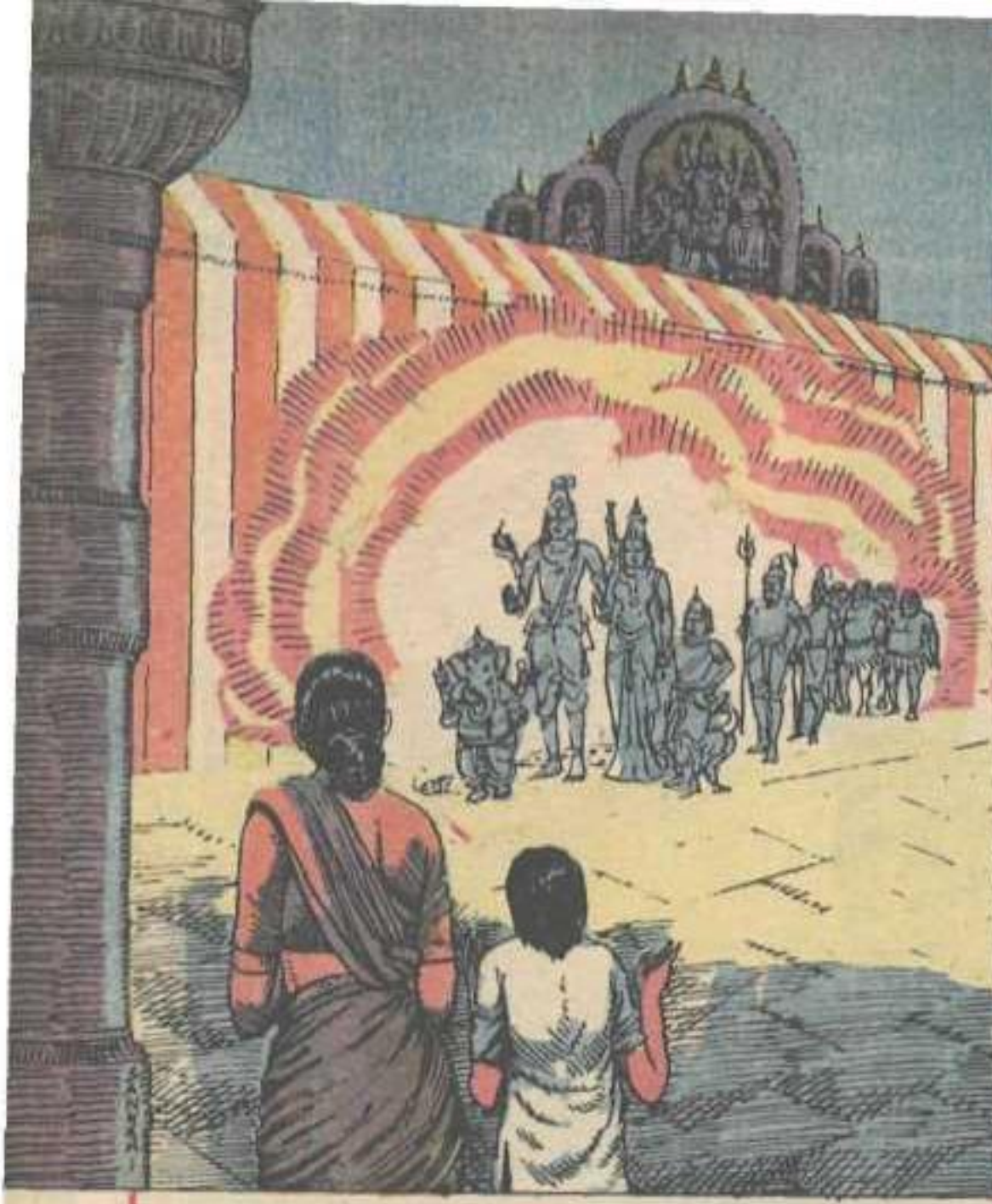
భరించరాని నిరాశతో రాముడు ఆత్మ హత్య చేసుకోవటానికి నిశ్చయించు కున్నాడు. అక్కనూ, బావనూ తీసుకు వస్తానని ప్రగల్భాలు పలికి తీసుకు రాలేక పోతే తోటివాళ్ళ దగ్గర ఎంత అవమానం! ఆ అవమానం భరించే కన్న చావటం మేలు. ఆ చచ్చేది అక్కా బావలున్న చోట చస్తే ఆ మాట వారికే వస్తుంది.

ఇలా అనుకుని రాముడు కొండ శిఖరం ఎక్కి, అక్కడి నుంచి కిందికి దూక బోయాడు.

అంతలోనే అతని భుజాలు ఎవరో పట్టుకున్నారు. ఒక పక్క మగవాడూ, ఒక పక్క అడదీ ఉన్నారు.

"ఎవరు మీరు? చచ్చిపోదామనుకున్న నన్ను మీరు ఎందుకు ఆపుతున్నారు? నా అక్కకూ, నా బావకూ లేని జాలి నా మీద మీ కెందుకు?" అని అడిగాడు రాముడు.

అప్పుడు ఆ స్త్రీ, “మేం పరాయివాళ్ళం కాదు, తమ్ముడూ! నేను నీ అక్కనూ, భ్రమరాంబనూ. ఈయన మీ బావగారు. మమ్మల్ని ఎప్పుడూ చూసి ఎరగవు. సోమయాజులుగారి అబ్బాయి ఇక్కడ తిరుగుతున్నాడంటే నిన్ను వెతుక్కుంటూ వస్తున్నాం,” అన్నది.

రాముడు పరమానందభరితుడై అక్కకూ, బావకూ మొక్కాడు. వాళ్ళు రాముడికి తమ కొడుకులనూ, పరివారాన్ని చూపించారు, రాముడు వారిని తన వెంట రమ్మన్నాడు.

ఈ లోపల రాముడి తల్లి కొడుకును కానక, ఏమైనాడోనని తల్లడిల్లి పోయింది.

తన మాటలు నిజమని నమ్మి, కుర్రవాడు శ్రీశైలం పోయి ఉంటాడనుకుని ఆమె అమితంగా భయపడింది.

కొద్ది రోజులు గడిచాయి. పండగ వచ్చింది. దానితోపాటే ఉదయం పూట రాముడు ఇంటికి తిరిగి వచ్చి, అక్కనూ, బావనూ వారి పరివారాన్ని తీసుకు వచ్చాననీ, వారంతా ఆలయం వద్ద ఉన్నారనీ చెప్పాడు. రాముడి తల్లి ఆనందాశ్చర్యాలతో ఆలయానికి వెళ్ళి, పార్వతీ పరమేశ్వరులనూ, వినాయకుణ్ణీ, కుమారస్వామినీ, వారి పరివారాన్ని కళ్ళారా సందర్శించి, అందరినీ తమ ఇంటికి ఆహ్వానించింది.

వారంతా వచ్చేసరికి వారి పాత ఇంటికి మారుగా ఒక దివ్యభవనం ఉన్నది. అతిథులు అందులో ప్రవేశించారు. ఆ రోజు ఊళ్ళోవాళ్ళు, కొత్తగా వెలిసిన ఆ ఇంటిని చూసి ఆశ్చర్యపోయారు. బయటి ద్వారాలు మూసి ఉన్నాయి. లోపల అంతులేని జనం ఉన్నట్టు సందడిగా ఉన్నది.

దీపావళికి రాముడి అతిథులుగా వచ్చిన పార్వతీ పరమేశ్వరులు, రాముణ్ణి, అతని తల్లినీ తమ వెంట కైలాసానికి తీసుకువెళ్ళారు.

గయాసురుడనే దానవుడు ముల్లోకాలు అక్రమించి కైలాసం మీదకు కూడా విరు

చుకుపడ్డాడు. శివుడు తన జటాజూటాన్ని విదిలించగా అందుండి భయంకరమైన ముఖంతో, పెద్ద శరీరంతో ఒక ఘోరా కారుడు దానవుణ్ణి కబళించటానికి ఉరి కాడు. గయాసురుడు భయంతో గజగజ వణికిపోతూ శివుణ్ణి శరణు వేడుకొన్నాడు. శివుడు అభయమిచ్చాడు.

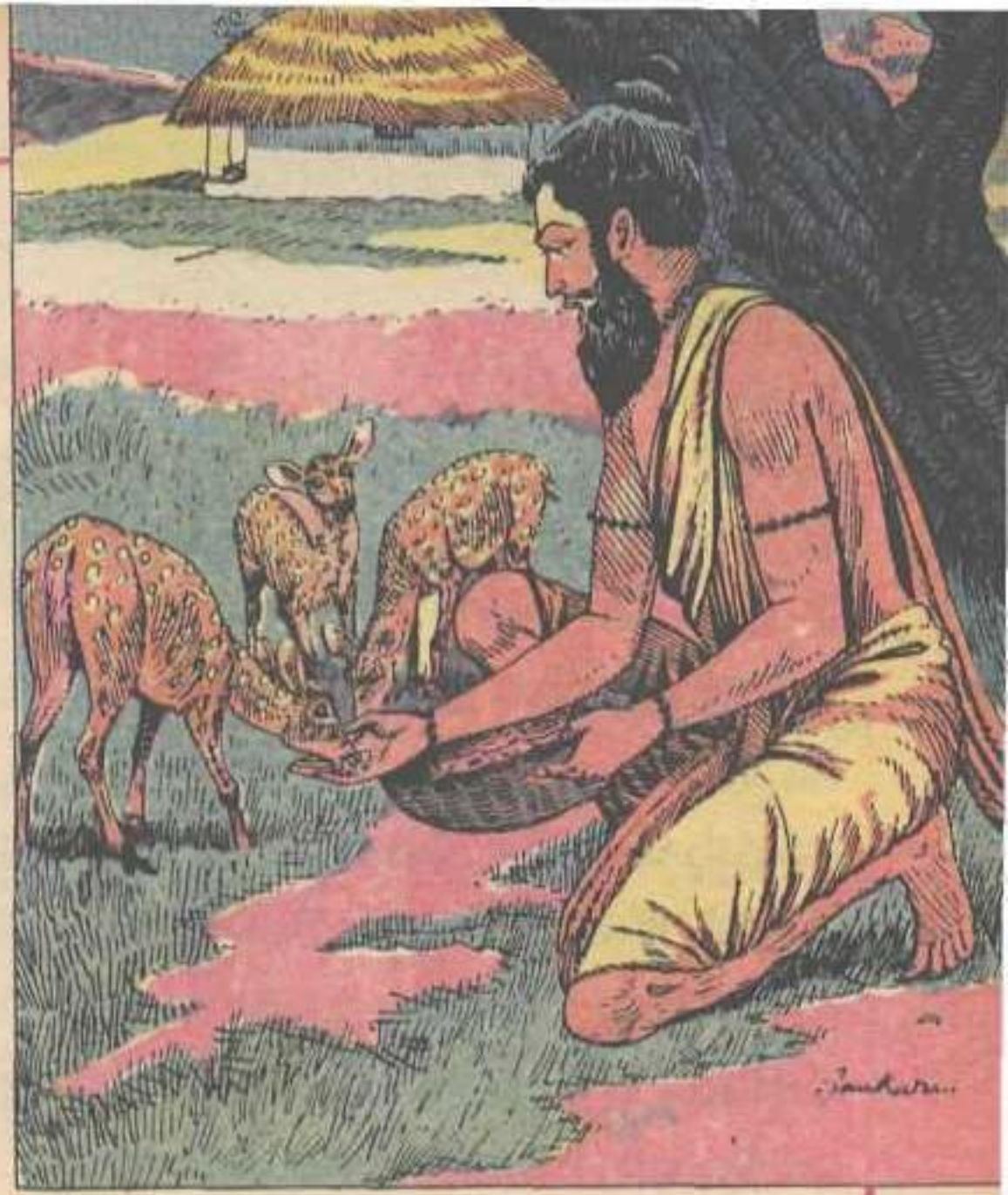
భయంకర ముఖుడు చేసేది లేక "అహరం! అహరం కావాలి!" అని ఆక్రోశించాడు.

"నీ శరీరాన్నే నీవు తిని నీ ఆకలి చల్లార్చుకోవలసిందే!" అన్నాడు.

శివాజ్ఞను శిరసావహించి భయంకర ముఖుడు తన శరీరాన్నంతటినీ భక్షించి ముఖంతో మిగిలాడు. అప్పుడు శివుడు ప్రీతుడై ఆ ముఖానికి "కీర్తిముఖము" అని పేరు పెట్టాడు. "ఓయీ, కీర్తి ముఖుడా! నీవు అందరి దేవతల తలలపై నిలిచి వారికి కీర్తి కలుగజేస్తుంటావు" అని వరమిచ్చాడు.

ఆ విధంగా శివుని అంశ కీర్తిముఖంగా మకరతోరణం మధ్య, ప్రతి దేవతామూర్తి నడినెత్తిన ప్రకాశించింది.

బిదరికాశ్రమంలో దుర్వాసుడు తపస్సు చేసుకుంటూ ఉండేవాడు. ఒక నాడు ఆయన దేవతార్చనచేసి, హవిశ్శేషాలను లేడిపిల్లలకు తినిపిస్తూండగా,

తుంబురు డనే ప్రమధుడు ఆకాశమార్గాన తన భార్యతో సహా పోతూ చూసి, లేడి పిల్లలకేసి చిటికెలు వేశాడు. అవి బెదిరి పారిపోయాయి. అసలే కోపిష్టి అయిన దుర్వాసుడు తుంబురుణ్ణి మనిషి జన్మ ఎత్తమని శపించాడు.

తుంబురుడు భయపడి విమానం దిగి, "స్వామీ, మీ జింక పిల్లలను చూసి ముచ్చటపడి చిటిక వేస్తే అది నాకు శాపమై చుట్టుకున్నది. మీ శాపం అమోఘం గనక అలాగే మనిషి జన్మ ఎత్తుతాను. కాని ఆ జన్మలో శివభక్తి ఉండేటట్టు అనుగ్రహించండి," అన్నాడు. దుర్వాసుడు అలాగే అనుగ్రహించాడు.

దుర్వాసుడి శాపం ఫలితంగా తుంబురుడు కాంచీపురంలో వైశ్యుల ఇంట చిరుతొండడు అనే పేరుతో పుట్టాడు. అతని భార్య కూడా తిరువెంగనాంచి అనే పేరుతో పుట్టి, చిరుతొండడికి భార్య అయింది. వారికి సిరియాలుడు అనే కొడుకు కలిగాడు.

చిరుతొండడు వీరశైవాచార పరాయణుడై, ఏకాగ్రమనాథుణ్ణి అర్పించుతూ, శివభక్తులు ఏవేళ ఏపదార్థం కోరినా శక్తి వంచన లేకుండా ఇస్తూండేవాడు.

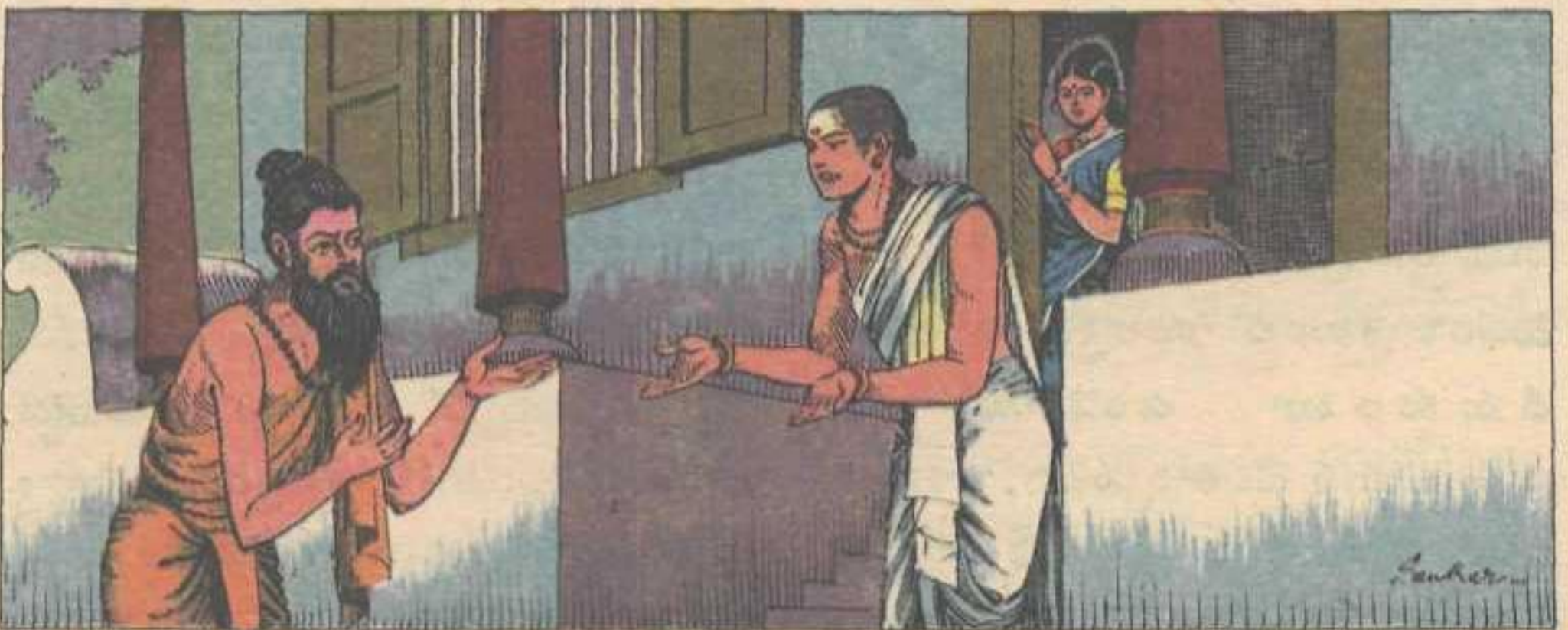
ఒకనాడు అతని ఇంటికి ఒక శివభక్తుడు వచ్చి, చిరుతొండడిని ఆశీర్వాదించి, అతని నుంచి అర్చనలు పొంది, "నాయనా, నిత్యమూ శివుణ్ణి చెరుకు రసంతో అభిషేకించటం నా వ్రతం. అందుచేత చేతితో గానుగ ఆడిన చెరుకు రసం నాకు తూమెడు కావాలి," అన్నాడు.

చిరుతొండడు పరమానందం చెంది, డబ్బు తీసుకుని చెరుకు గడలు కొనటానికి బయలుదేరి వెళ్ళాడు.

తూమెడు రసం కోసం నూరు చెరుకు గడలు కావాలి. అందుచేత చిరుతొండడు నూరు చెరుకు గడలు కొని కట్ట కట్టిం చాడు. కాని అంత పెద్ద మోపు ఎత్తటం అతనికి సాధ్యం కాలేదు. అప్పుడు శివుడే మనిషి రూపంతో వచ్చి ఆ మోపును తాను కూడా మోసుకొచ్చి అంతలోనే మాయమయ్యాడు.

చిరుతొండడు అది చూసి ఆశ్చర్యపడి, తన చేత్తోనే చెరుకుగడలను గానుగ ఆడి, తూమెడు రసం తీసి, అతిథికి ఇచ్చాడు. శివుడికి అభిషేకం జరిగిపోయింది.

కైలాసం మీద పార్వతి శివుడి శరీరమంతా చెమటతో తడిసి ఉండటం చూసి కారణం అడిగింది. శివుడు ఆమెకు చిరుతొండడి సంగతి చెప్పి, "నా భక్తుడు చెరుకుగడల మోపు ఎత్తలేక పోయేసరికి నేను సహాయం చేశాను. అతనికి చెమట పట్టింది. నాకూ పట్టింది," అన్నాడు. ఆ భక్తుణ్ణి తాను కూడా చూడాలని పార్వతి కోరింది.

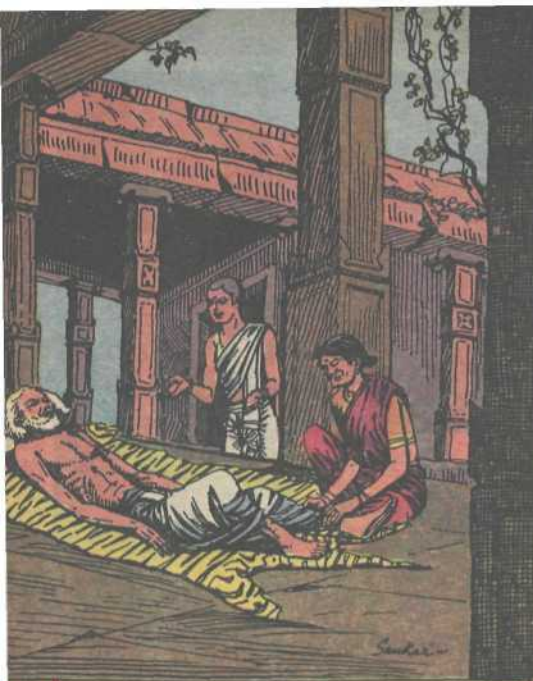
శివవీలలు

శివభక్తుడైన చిరుతొండడిని చూడాలని పార్వతీదేవి కోరింది. అప్పుడు శివుడు ఇంద్రుడితో కాంచీపురం ప్రాంతాలలో ఎడతెగని వానలు కురిపించమన్నాడు. కాంచీపురంలో ఇరవైఒక్కరోజు ఎడతెగని వర్షం కురిసి, ఇరవై రెండో రోజున వెలిసింది. ఈ మూడు వారాలూ చిరుతొండడు శివభక్తులకు రాత్రిం బగళ్ళు భోజనాలు పెడుతూనే వచ్చాడు. వంటచెరుకు లేక పోతే గుడ్డలు నూనెలో తడిపి అంటించి, వంటలు చేయించాడు. అంతేగాని ఆ గడ్డు రోజులలో కూడా తన వ్రతానికి భంగం రానియ్యలేదు.

కాని, తీరా వాన వెలిసిన రోజున చిరుతొండడి ఇంట అతిథి లేకుండా

పోయాడు. కనీసం ఒక శివభక్తుడికైనా భోజనం పెట్టి గాని చిరుతొండడు భోజనం చెయ్యడు. అది అతని నియమం. అతను మధ్యాహ్నం వేళ బయటికి వచ్చిచూశాడు. పంచ అరుగుల మీద ఒక్క శివయోగి కూడా లేడు. అందుచేత చిరుతొండడు అతిథుల కోసం వెతుకుతూ వీధుల వెంట పడ్డాడు. కోట ఆవరణలో ఎక్కడా ఒక శివభక్తుడు దొరకలేదు. చిరుతొండడు కోట దాటి బాహ్య ప్రదేశాలలో వెదక సాగాడు.

ఒక తోటకు సమీపంలో ఒక పాడు పడిన గుడిలో ఇద్దరు వృద్ధ దంపతులు అతనికి కనిపించారు. ముసలివాడి జుట్టు నెరిసి జడలు కట్టి ఉన్నది; ముఖాన

వాణ్ణి తల్లితండ్రులు చంపి, వండి వడ్డించాలి. నువ్వు కూడా నా పంక్తిని కూర్చొని తినాలి,” అన్నాడు.

“నన్ను చిరుతొండనంది అంటారు. శివభక్తుల శ్రుతాలు కొనసాగించటమే నా వ్రతం. తమరు కోరినట్టు భోజనం పెడతాను. మా ఇంటికి దయచేయండి,” అన్నాడు చిరుతొండడు.

“నువ్వు ఒప్పుకుంటే చాలుతుందా? నీ భార్య కూడ నా నియమానికి ఒప్పుకోవాలి,” అన్నాడు వృద్ధుడు.

చిరుతొండడు తన భార్యను ఒప్పించటానికి ఇంటికి వచ్చి, తిరువెంగనాంచితో సంగతంతా చెప్పాడు.

“మన మాంసం కోసి వండి పెట్టటానికైనా మనం సిద్ధమే గద. వెంటనే వెళ్ళి వారిని తిసుకురండి,” అన్నదామె.

ఈ లోపల, ముసలి రూపంలో ఉన్న శివుడు వేరొక రూపంలో నిరియ్యాలాడు చదువుకునే పాఠశాలకు వెళ్ళి, ఆ కుర్రవాడితో, “నాయనా, మీ తండ్రి పరమ దుర్మార్గుడు; నిన్ను చంపి ఎవరో జోగికి వండి పెట్టబోతున్నాడు. వెంటనే పారిపో,” అన్నాడు.

“అయ్యా, మీరు చెప్పేది చిత్రంగా ఉన్నది. పరోపకారార్థం మిదం శరీరం అన్నారు. దధీచీ, శిబీ మొదలైనవాళ్ళు

విభూతి రేఖ లున్నాయి. ముసలావిడ గుడ్డిది; పులిచర్మం మీద పడుకుని ఉన్న ముసలాయన పాదాలు ఒత్తుతున్నది.

చిరుతొండడు వారికి చేతులెత్తి నమస్కారం చేసి, “ఇవాళ మీరిద్దరూ మా ఇంటికి వచ్చి శివార్చన చేసి, నన్ను కృతార్థుణ్ణి చెయ్యండి,” అన్నాడు.

దానికి ఆ వృద్ధుడు, “ఏడాదిగా నేను శివుణ్ణి ఉద్దేశించి నిరాహార వ్రతం చేస్తున్నాను. ఆ వ్రతానికి ఉద్యాపన సరమాంసంతో గాని కాదు. సరపశువు బ్రాహ్మణ, క్షత్రియ, వైశ్య కులాలలో దేనికైనా చెందినవాడు కావాలి; చిన్న వయసువాడూ, అరోగ్యవంతుడూ కావాలి.

Sankar...

అజ్ఞానులా?" అని సిరియాలాడు జవాబు చెప్పాడు.

చిరుతొండడు తిరిగి దేవాలయానికి వచ్చి, ముసలి బ్రాహ్మణుణ్ణి ఎత్తుకుని, గుడ్డి అవ్వను నడిపించుకుంటూ ఇంటికి వచ్చాడు.

తలిదండ్రులు సిరియాలాడికి తలంటి పోసి స్నానం చేయించి, అలంకరించి, "నాయనా, శివయోగికి ఆహారమవుతావా?" అని అడిగాడు.

"సంతోషంగా అవుతాను," అన్నాడు సిరియాలాడు.

తల్లి తన కొడుకును ఒడిలో పడుకో బెట్టుకున్నది. చిరుతొండనంది కొడుకును

చంపాడు. సిరియాలాడి మాంసం వండి ఆ భార్య భర్తలు వృద్ధ దంపతులకు వడ్డించారు. ముసలివాడు చిరుతొండనందితో, "నువ్వు, నీ కొడుకూ నా పంక్తిని భోజనం చేయ్యండి మరి," అన్నాడు.

"మా అబ్బాయి ఎటో వెళ్ళి ఉంటాడు. పంటకాలు చల్లబడతాయి. మీరు ఆరగించండి," అన్నాడు చిరుతొండడు.

"నీ భార్యను కేక పెట్టమను. పిల్లవాడు వస్తాడు," అన్నాడు ముసలివాడు.

తిరువెంగనాంచి, "నాయనా, సిరియాలా! రారా!" అని కేక పెట్టింది.

సిరియాలాడు పరిగెత్తుకుంటూ వీధిలో నుంచి లోపలికి వచ్చాడు.

చిరుతొండడు వృద్ధ దంపతులకేసి తిరిగేసరికి అతనికి పార్వతీపరమేశ్వరులు అసలు రూపంలో కనిపించారు! వారు అతని శివభక్తికి మెచ్చుకుని, అతని పూర్వ జన్మకథ తెలిపారు.

దక్షిణాన పాత్రపినాడు అనే ప్రాంతంలో అరణ్యం ఉండేది. అందులో శబరులు ఉంటూ ఉండేవారు. ఉడుమూరు అనేది వాళ్ళ ముఖ్య నగరం. అటవికులైన శబరులు వేటాడి, వ్యవసాయం చేసి జీవిస్తూ ఉండేవారు.

శబరులకు రాజు నాథనాథుడు. అతని భార్య పేరు తండె. వారికి తిన్నడు అనే

కుమారుడు కలిగాడు. వాడు పెద్దవాడవుతూ, విలువిద్య నేర్చుకున్నాడు. వాడికా విద్య పుట్టుకతోనే వచ్చినట్టు కనబడింది. ఎందుకంటే, విల్లుపట్టుకున్న నల్లబైరోజులకే వాడు అరణ్యంలో పరిగెత్తలేదని, అకాశంలో ఎగిరే పక్షిని కొట్టగలిగాడు.

శబరులు తమ రాజుతో తిన్నడికి వేటవిద్యలు నేర్పాలన్నారు. ముందుగా శబరులందరూ శివుడికి పూజలు చేసి, వేటలు బలి పెట్టి, తాగి తందనాలాడి ఉత్సవం జరిపారు. మర్నాడు శబరరాజు తన కొడుకు వెంట వేటకు వెళ్ళవలసిన వారిని ఎన్నుకుని, వేటకు కావలసిన ఉచ్చులూ, వలలూ, కుక్కలు మొదలైన జంతువులూ నిద్దం చేశాడు. పెద్ద సన్నాహంతో తిన్నడు తన జాతివాళ్ళను వెంటబెట్టుకుని తిరుపతి కొండలకేసి బయలుదేరాడు.

వేట చాలా విజయవంతంగా సాగింది. శబరులు రకరకాల అడవి జంతువులనూ, పక్షులనూ చంపారు; మాంసం ముక్కలు పుల్లలకు గుచ్చి కాల్చి, అడవి తేనెతో కలిపి తిన్నారు. ఈ విధంగా వన్యమృగాలను వేటాడుతూ వాళ్ళు చాలా రోజులు అడవిలోనే మకాం పెట్టారు.

ఒకనాడు తిన్నడు వేటాడి అలసి, ఒక పొగడచెట్టు నీడలో నిద్రపోయాడు.

అ నిద్రలో వాడికి ఒక కల వచ్చింది. కలలో ఒక మహాపురుషుడు కనిపించాడు. ఆ మనిషి ఒంటి నిండా విభూతి పూసుకుని, పులితోలు కట్టుకుని, ఎర్రటి జెడలు వేళ్ళాడుతూ, భుజాన పుర్రెల మాల ధరించి, మెడలో లింగాన్ని ధరించి ఉన్నాడు. ఆయన తిన్నడితో ప్రేమగా, "అబ్బాయీ, ఇక్కడ కొండ పక్కన, సువర్ణముఖినదీ తీరాన, మర్రిచెట్టు కింద శివుడున్నాడు. అక్కడికి వెళ్ళి పూజించు, నాయనా!" అని చెప్పి అంతర్ధానమయ్యాడు.

తిన్నడు అదిరిపడి నిద్ర లేచి, ఆశ్చర్యంతో నాలుగు దిక్కులా చూశాడు.

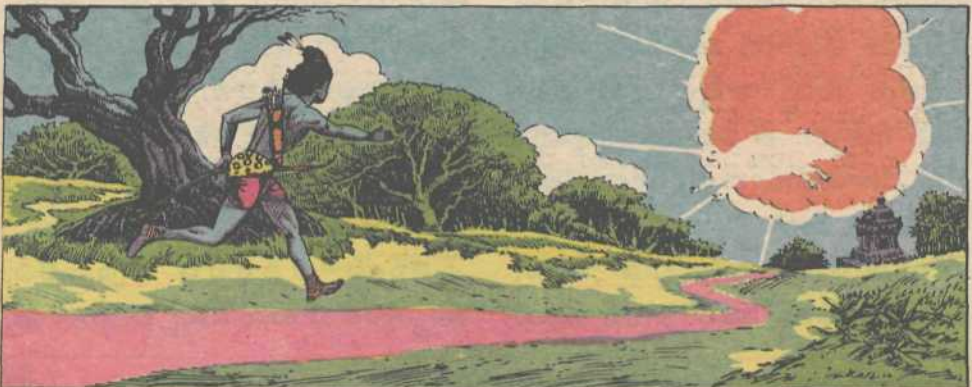
తన తోటి వాళ్ళు వేటలో నిమగ్నులై ఉన్నారు. వాళ్ళ ఈలలూ, కేకలూ వినిపిస్తున్నాయి. అంతలో ఒక అడవి పంది వేటగాళ్ళను తప్పించుకుని, గుర్రు గుర్రుమని అరుస్తూ, పరిగెత్తుకుంటూ రావటం తిన్నడి కంట పడింది. వాడు దాన్ని కొట్టటానికి వెంట తరిమాడు. ఆ అడవిపంది వాడికి అందకుండా అమితవేగంతో పరిగెత్తుతూ, చాలాదూరం తిప్పి, అకస్మాత్తుగా ఒక చోట అదృశ్యమయింది.

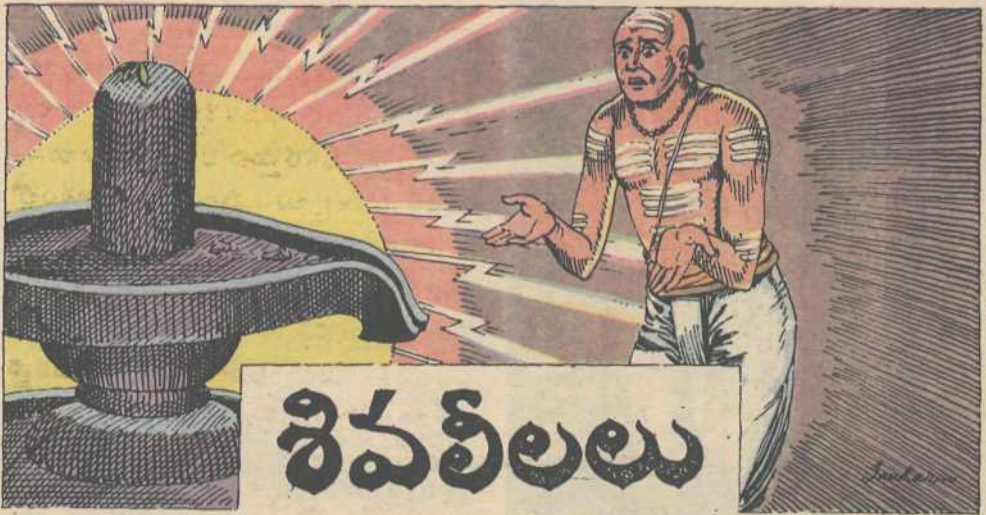
అది మాయమైన చోటనే శివాలయం ఉన్నది. కలలో తిన్నడికి కనిపించిన మహాపురుషుడు చెప్పినది ఈ శివుణ్ణి గురించే. అందుచేత జరిగిన దంతా శివ మాయ అని గ్రహించి, తిన్నడు అనందబాష్పాలు రాల్చుతూ ఆ లింగానికి సాష్టాంగ నమస్కారం చేసి, "స్వామీ, ఈ కొండ ప్రదేశంలో పులులూ, సింహాలూ సంచరించే చోట ఏటి ఒడ్డున ఎందుకు కూర్చున్నావు? నికు ఆకలి అయితే

తిండి, నీరూ ఎవరు తెచ్చిపెడతారు? మా ఉడుమూరికి రావయ్యా! చిన్నక్కలూ, పెద్దక్కలూ నీకు పంది మాంసమూ, దుప్పి మాంసమూ, పిట్టల మాంసమూ కమ్మగా వండి పెడతారు; రకరకాల బియ్యాలతో పాయసం వండి పెడతారు; రకరకాల తేనెలూ, పళ్లూ నీకు లభిస్తాయి. మా పూరికి వచ్చేయ్, నా వెంట వచ్చావా సరేసరి, లేకపోతే నేను ఇక్కడి నుంచి కదలను," అన్నాడు.

ఇంతలో మిగిలిన శబరులు తిన్నణ్ణి వెతుక్కుంటూ వచ్చి, "తిన్నా, నువ్వు తరిమిన అడవిపంది ఏమయింది?" అని అడిగారు. శివధ్యానంలో వున్న తిన్నడు మాట్లాడలేదు. వాళ్ళు అతన్ని ఇంటికి పోదాం పదమన్నారు.

"ఈ శివుడు నావెంట వస్తేగాని నేను ఇక్కడినుంచి కదలను. మీరు వెళ్ళండి," అన్నాడు తిన్నడు. అతను తిరిగి శివ ధ్యానంలో పడిపోవటం చూసి శబరులు వెళ్ళిపోయారు.

శివవీలలు

శివరులు వెళ్లిపోగానే, "పాపం, శివుడు ఎంతకాలంగా పస్తులుంటున్నాడో?" అనుకుని తిన్నడు విల్లు భుజాన పెట్టుకుని వెళ్ళి, అడవి పందిని చంపి, మాంసం ముక్కలు కార్చి, సువర్ణముఖిలో నీరు తెచ్చి, అంతా శివుడి ముందు పెట్టి, "ఆరగించు!" అన్నాడు.

దానికి శివుడు వెంటనే జవాబియ్యలేదు. కొంతసేపయ్యాక, "నువ్వు తినకపోతే నీ పాదాల దగ్గరే ప్రాణాలు విడుస్తాను," అంటూ తిన్నడు ఏడవటం మొదలు పెట్టాడు.

శివుడు అతని భక్తికి మెచ్చి, "లే, బాబూ! అలాగే తింటాను," అని తిన్నడు పెట్టినదంతా తినేశాడు.

ఇలా కొంతకాలం గడిచింది. ఒకనాడు శైవుడైన బ్రాహ్మణుడొకడు శివగోచరుడనేవాడు ఆ గుడికి వచ్చి, "ఈ ఎంగిలిపుల్ల లేమిటి? స్వామీ, నీ అలయాన్ని ఇలా ఎవరు మైలపరిచారు? చెప్పకపోయావో, తిండి మాని ప్రాణాలు విడుస్తాను," అన్నాడు.

"కంగారుపడకు. ఒక ఆటవికుడు తన ధోరణిలో నన్ను మహా భక్తితో కొలుస్తున్నాడు. వాడి పూజను నేను స్వీకరిస్తున్నాను. వాడి భక్తిచూడగోరినట్టయితే నా వెనకపక్క కనపడకుండా దాక్కో!" అని శివుడు పలికాడు.

అంతలోనే తిన్నడు గుడికి వచ్చి, లింగం ముందున్న ఎంగిలి కాలితో ఒక

పక్కకు తోసి, నీళ్ళు పుక్కిలించి లింగం మీద అభిషేకించి, పత్రిపెట్టి, తినమని మాంసం ముక్కలు శివుడి ముందు పెట్టాడు.

శివుడు తిన్నడి భక్తిని పరీక్షించాలని, వాడు పెట్టిన ఆహారం తినక, మూసిన కంటి నుంచి నీరు కార్చనారంభించాడు. అది చూసి తిన్నడు అందోళనపడి కంటికి చికిత్సలు చెయ్యసాగాడు. వాడు తనకు తెలిసిన చికిత్సలూ, విన్నవి ఎన్నో చేశాడు. అవేవీ పని చెయ్యకపోగా, శివుడి కంటినుంచి నెత్తురు కారసాగింది.

ఏం చెయ్యటానికి పాలుబోక తిన్నడు, 'కంటికి కన్నే మోడు!' అనుకుని, తన

కన్ను ఒకటి తీసి, శివుడికి కన్నుగా అమర్చాడు.

వెంటనే శివుడి రెండో కంటి నుంచి రక్తం కారసాగింది.

"భయం లేదు. దానికి కూడా చికిత్స నా దగ్గర ఉన్నది," అంటూ తిన్నడు తన రెండో కన్ను పెకలించబోతూండగా శివుడు, "అగు! అగు!" అంటూ తిన్నడి చెయ్యి పట్టుకుని, వాడి ఎదట ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

ఆయన బ్రాహ్మడితో, "శివగోచరా! చూశావు గదా ఈ పామరుడి భక్తి! నీకు నచ్చింది కదా!" అని ఆ బ్రాహ్మణుణ్ణి, తిన్నడిని ఎదురుగా పెట్టుకుని, "మీకేం వరం కావాలి?" అని అడిగాడు.

"మీకు తోచిన వరం ఇవ్వండి. మేమా అడిగేవాళ్ళం?" అంటూ ఇద్దరూ శివుడి ముందు సాష్టాంగపడ్డారు.

శివుడు వారి భక్తికి మెచ్చి, వారిని తిరిగి ప్రాపంచిక విషయాలలో పడ నివ్వక, ఇద్దరినీ తనలో చేర్చుకున్నాడు. వీరసంగమయ్య అనే అందమైన యువ కుడు ఉండేవాడు. అతడు శివభక్తుడు. శివుణ్ణి శరభసాళవ రూపంలో ఆరాధిస్తూ ఉండేవాడు.

అతనికి పెళ్ళి చేసే ప్రయత్నంలో ఉన్న అతని పెత్తంద్రి ఓంకారపురం

వెళ్ళాడు. అక్కడ ఆయన బావమరిది ఒకాయన ఉన్నాడు. ఈ బంధువు చాలా ధనవంతుడూ, శివభక్తుడూనూ. బావమరుదు లిద్దరూ ఒకరినొకరు చూసుకుని పరమానందం చెంది, కౌగలించుకున్నారు. అతిథికి భోజనాదికాలు ముగించి, గృహస్థు అతనితో, "బావా, ఏం పని మీద ఇలా వచ్చావు?" అని అడిగాడు.

"శుభకార్యం నిమిత్తమే వచ్చాను. మన వీరసంగమయ్యకు పెళ్ళి ఈడు వచ్చింది. తగిన పిల్ల కోసం చూస్తూ మీ ఓంకారపురం వచ్చాను. నాకు చూడగా, నీ కూతురు చంద్రిణీదేవి వీరసంగమయ్యకు తగిన భార్య అనిపిస్తున్నది. మీకేమీ అభ్యంతరం లేకపోతే ఇద్దరికీ ముడి పెట్టెయ్యవచ్చు." అన్నాడు అతిథి.

గృహస్థు పరమానందభరితుడై, "అదేం మాట, బావా? వీరసంగయ్య కన్న మంచి వరుడు ఎక్కడ దొరుకుతాడు? నువ్వే ముహూర్తం నిర్ణయించి, ఉభయ పక్షాల బాధ్యతా మీద వేసుకుని వివాహం జరిపించు," అన్నాడు.

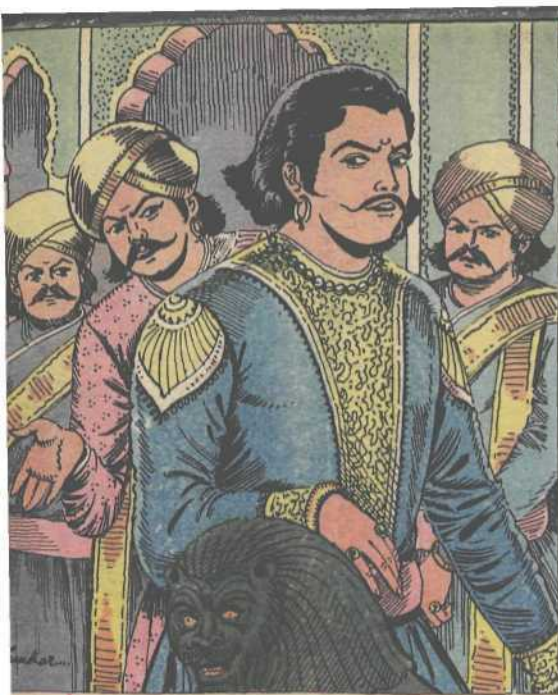
అప్పటికప్పుడే వివాహ ముహూర్తం ఏర్పాటయింది.

ఓంకారపుర రాజు భాస్కరుడు ఒక నాడు వాహ్యులి నుంచి తన ఇంటికి తిరిగి

వస్తూ, తమ ఇంటివాకిట నిలబడి ఉన్న చంద్రిణీదేవిని చూసి, ఆమె అందానికి మోహపరవశుడై ఆగి, ఆమెకేసి తేరిపార చూడసాగాడు. ఆ సంగతి గమనించి చంద్రిణీదేవి చప్పన లోపలికి వెళ్ళింది.

రాజు ఆమెను గురించే ఆలోచిస్తూ తన ఇంటికి పోయి, మంత్రులను పిలిచి, ఫలాని పిల్లను తనకు పెళ్ళి చెయ్యమని చెప్పాడు. భాస్కరుడి మంత్రులు చంద్రిణీదేవి ఇంటికి వచ్చి, ఆమె తండ్రితో, "ఏమయ్యా నీ అదృష్టం! నీ కుమార్తెను రాజుగారికిచ్చి చెయ్యి. ఆమెకు రాణి అయే యోగం పట్టింది," అన్నారు.

దానికి ఆయన, "నిజమే. మా అమ్మాయికి రాజుగారు భర్తగా కావటం కన్న మహా భాగ్యం ఏమున్నది? కాని వ్యవహారం చెయ్యి దాటిపోయింది. పిల్లను ఒకరికి ప్రదానం చేశాను," అన్నాడు వినయంగా.

మంత్రులు వెళ్ళి రాజుతో ఈ మాట చెప్పారు. రాజు తన ఆప్తులనూ, మిత్రులనూ పిలిచి, "మీరు ఎలాగైనా చంద్రిణీ దేవిని నాకు భార్యగా చెయ్యకపోతే నా ప్రాణాలు పోతాయి," అన్నాడు.

వాళ్ళు రాజు తరపున చంద్రిణీదేవి తండ్రి వద్దకు వచ్చి, "ఎంత వెర్రివాడ వయ్యా? అదృష్టం తన్నుకు వస్తుంటే

అడ్డు పెడతావేమిటి? రాజుగారు తానై నీ కూతురిని చేసుకుంటానటమేమిటి, నువ్వు కాదనటమేమిటి! పిల్లను రాజుగారి కిచ్చి పెళ్ళి చేసేయ్యి," అన్నారు.

దానికి ఆయన, "రాజుగారు అల్లుడు కావటం ఎంతటి మహాభాగ్యమో నాకు మీరు చెప్పాలా? కాని భోగభాగ్యాలకు ఆశపడి నేను మాట తప్పితే మీరే నన్ను నిందించరా?" అన్నాడు.

వాళ్ళు రాజు వద్దకు వెళ్ళి, "మీరు ఈ పిల్లను మరిచిపొండి. అందమైన కన్యలకు లోటా? ఆమె తండ్రి ప్రవర్తన నిజంగా ప్రశంసనీయం!" అని చెప్పారు.

వాళ్ళను పంపేసి రాజు తానే ఒంటరిగా బయలుదేరి చంద్రిణీదేవి ఇంటికి వచ్చాడు.

రాజు వస్తూ ఉండటం చూసి చంద్రిణీదేవి తల్లిదండ్రులు బెదిరిపోయారు. చంద్రిణీదేవి వారితో భయపడనవసరం లేదని చెప్పి, ఒంటరిగా ఎదురు వెళ్ళి, "అన్నగారికి నా మీద ఏమి ఇలా దయ కలిగింది?" అంటూ రాజును ఆహ్వానించింది.

"నిన్ను కోరి వచ్చినవాణ్ణి అలా సంబోధించటం అన్యాయం కాదా? నన్ను కోరి వచ్చే స్త్రీలు ఎందరో ఉండగా నాకు నీ మీద మనసు కలిగింది. నిన్ను చూసిన

తాను తన పట్టు వదిలినట్టు కనబడక పోతే రాజు ఏమైనా చెయ్యగలడని గ్రహించి, శివుడిపైనే భారం వేసి, చంద్రిణీదేవి రాజుతో, "నేను మీకు భార్య కావటమే ఈశ్వరాదేశం అయితే అలాగే కానియ్యండి. పెళ్ళికి ముందు వారం రోజులు నిష్కతో ఈశ్వరాధన చెయ్యటం మా వంశాచారం. ఇవాళే వ్రతం ప్రారంభిస్తాను," అన్నది.

రాజు సంతోషంతో వెళ్ళిపోయాడు.

చంద్రిణీదేవి తనకూ, రాజుకూ మధ్య జరిగినదంతా తల్లిదండ్రులకు చెప్పింది. వాళ్ళు ఈ విషయమంతా తెలుపుతూ వీరసంగమయ్యకు లేఖ రాశారు. అతను పెద్దల అనుమతితో వచ్చి, రహస్యంగా చంద్రిణీదేవిని పెళ్ళాడి, గుర్రం మీద తన భార్యతో సహా తన ఊరికి బయలుదేరాడు.

ఈ వార్త చారులవల్ల రాజుకు తెలిసింది. చంద్రిణీదేవి తనను మోసం చేసి నందుకు అతను మండిపడి, తన సైనికులను పిలిచి, "మీరు వెళ్ళి, వీరసంగమయ్యను చంపి, చంద్రిణీదేవిని తీసుకురండి," అని ఆజ్ఞాపించాడు.

ముందుగా బయలుదేరిన సైనికులు వస్తూ ఉండటం చూసి సంగమయ్య, ఒంటరిగా తాను సైనికులను ఏమీ చేయ

క్షణం నుంచీ నేను విపరీతమైన విరహ తాపం పొందుతూ, మరొకతెకేసి చూడలేకుండా ఉన్నాను. నిన్ను మహారాణిని చేసి, మిగిలిన రాణులందరితోబాటు నేను కూడా నీ సేవ చేస్తాను," అన్నాడు రాజు.

"రాజా, నన్ను వీరసంగమయ్యకు మాట ఇచ్చిన క్షణం నుంచీ అతనినే భర్తగా ఎంచుకుంటున్నాను. అడదానికి ఇద్దరు భర్తలు ఎలా సాధ్యపడతారు?" అన్నది చంద్రిణీదేవి.

"నీకోసం తవించి పోతున్నవాడికి ఈ ధర్మపన్నాలు ఎందుకు చెబుతున్నావు?" అని రాజు ఆమెను అడిగాడు.

లేడు. గనక, తన ఇష్టదైవమైన శరభావ తారుణ్ణి ధ్యానించాడు.

వెంటనే శరభసాళవ భయంకరాకారం ప్రత్యక్షమై, అగ్నేయాస్త్రంలాంటి ఆయుధాన్ని వీరసంగమయ్య కిచ్చి, “దీనితో శత్రువులను పరిమార్చు,” అని చెప్పి అంతర్ధానమయింది.

వీరసంగమయ్య తన చేతిలో కత్తి ఉండటం చూసి మహానందం చెంది, దానితో సైనికులను ఎదుర్కొని, ఎడా పెడా వధ చెయ్య నారంభించాడు. ఇదంతా గుట్ట మీద నిలబడి చూస్తూ రాజు నిర్భాంతపోయాడు.

ఇంతలో వీరసంగమయ్య తన కరవాలాన్ని ఒక శివభక్తుడిపై విసరబోయి, అతన్ని గుర్తించి, తల వంచి నమస్కారం చేశాడు. ఇది గమనించిన రాజు, వీరసంగమయ్య శివభక్తిని ఆధారం చేసుకుని అతన్ని చంపే ఉద్దేశంతో తాను కూడా వెంటనే శివభక్తుడి వేషం వేసుకుని, వేగంగా కొండ దిగి వీరసంగమయ్యను

చేరి, అతను తలవంచి నమస్కరించగానే మెడ మీద తన కత్తితో దెబ్బ వేశాడు. ఆ కత్తి పూలహారమై వీరసంగమయ్య మెడలో పడింది.

ఆ క్షణంలోనే శివుడు వృషభవాహనం మీద ప్రత్యక్షమై, వీరసంగమయ్యను వరం కోరమన్నాడు. తనకూ, తన భార్యకూ, రాజుకూ, పెళ్ళివారికీ శివసాయుజ్యం ఇప్పించమన్నాడు వీరసంగమయ్య భక్తితో నమస్కరిస్తూ.

“నీకు ఆపకారం చెయ్యదలచిన ఈ పాపిష్టి రాజుకు శివసాయుజ్యం ఇయ్యమంటావా?” అని శివుడు వీరసంగమయ్యను అడిగాడు.

“మహాదేవా, ఈ రాజు కైవచిహ్నాలు ధరించి నిన్ను కళ్ళారా చూశాడు. ఇంకా ఇతనిలో పాపాలు ఎక్కడివి?” అన్నాడు వీరసంగమయ్య.

శివుడు ఎంతగానో సంతోషించి, అందరినీ తన వెంట కైలాసానికి తీసుకు పోయాడు. —(ఐపోయింది)

